

El llenguatge ens ofereix en alguna ocasió, per a expressar la mateixa idea, la possibilitat de triar entre dos mots de forma molt semblant però sense cap relació etimològica. Es el cas, per exemple, dels dos substantius *facció* i *fracció*, que poden ésser usats, tant l'un com l'altre, per a designar un petit grup dissident o amb alguna característica pròpia i distintiva d'un partit polític. I no és gens estrany que un escriptor, potser en el dubte entre les dues formes, o per tal de donar més densitat als conceptes que vol formular, recorri en algun cas a totes dues formes ahora, amb què acumula llura sentits, posat que no fossin exactament coincidents, tal com feia recentment Joan Fuster, justament amb els mots *facció* i *fracció*: «La «classe política», en les seves fraccions —o faccions— hostils, té una gràcil tendència a mancomunarse.»

Dos substantius de forma molt semblant que han arribat a adquirir un significat idèntic, com a expressions quantitatives, són *mà* i *mar*, cosa que produeix en alguns més d'una vacil·lació en el moment d'haver-hi de recórrer en el llenguatge escrit, vacil·lació que és lògic que a cops hom no gosi resoldre amb la guia de la pronunciació pròpia o general, considerant la diversitat de casos en què la *r* final deixa d'ésser pronunciada i la desigual distribució geogràfica d'aquest fenomen.

El Diccionari Fabra admet per a *mà* el significat «un gran nombre», amb els exemples *una mà de recomanacions* i *una mà de bufetades*, i, per a *mar*, «abundor extraordinària», significat il·lustrat amb els exemples *una mar de llàgrimes*, *una mar de dubtes*, *de penes*, *de paraules*, *de dificultats*, i, encara, *D'això, en té la mar*. En podríem concloure, doncs, que en aquests casos podem usar indistintament *mà* i *mar*. Però una atenta observació del llenguatge viu ens indica que *mà* és usat amb l'article indefinit i amb els adjectius demostratius o l'interrogatiu o exclamatiu, i que *mar* només és usat amb l'article definit —formant un conjunt que té sovint valor adverbial—, llevat d'alguns casos, en llenguatge més aviat literari, en què es refereix a substantius com *llàgrimes*, *penes*, *dubtes*, *tribulacions*, etc. Diem, així, *una mà de llibres*, *una mà de conills*, *aquesta mà de papers*, *aquella mà de gent*, *quina mà de cotxes*, però, *Compra la mar de llibres*, *Vam veure la mar de conills*, *Tinc la mar de camises*, *Es van divertir la mar*, *Era la mar de de bonic*, *Viu ofegat per una mar de preocupacions*.